

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ
ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

ΕΡΙΤΕΤ' ΑΙΓΜΕΝΟΙ
ἐντὸς τῶν ἀδιαθρό-
γων μας, κλίνοντες
ἐπὶ τοῦ μεγάλου
πρυμναίου τηλεβό-
λου ὑπὸ τὸν ἀνοι-
κτὸν ἐπιδρομον, πα-
ρατηροῦμεν τὸν σκο-
τεινὸν καὶ ὑγρὸν ὀ-
ρίζοντα ὅπου ἔλαμ-
πεν ἐκ διαλειμμά-

των ὁ φόρος τῶν Φλεβῶν.

Πυκνὰ μελανόφαια νέφη ἐπηύξανον τῆς νυκτὸς
τὸ σκότος καὶ ἀραιαὶ σταγόνες βροχῆς ἐπιπτον κατὰ
διαλείμματα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπου οἱ θω-
ρακίται τῆς ὑπηρεσίας ὄρθιοι πρὸς τὴν πρῶραν ἐ-
φαίνοντο ὡς ἀόριστα λευκὰ φαντάσματα ἐν μέσῳ
τῶν καλωδίων καὶ τῶν ἰστῶν.

Ὁ ἀτμομυδρόμων μας παρεκύλιε βραδέως καὶ
μεγαλοπρεπῶς ἐνῶ πελώρια φανταστικά πετέρυγες,
τὰ κολπωμένα ἰστία του, τὸν παρέσυρον ὡς γιγαν-
τώδες πτηνὸν τῆς τρικυμίας ἐν μέσῳ τοῦ ζοφώδους
καὶ κυμαινομένου Σαρωνικοῦ.

Αἶφνης ὁ ξανθὸς σηματοφόρος ἔτεινε τὸν βρα-
χίονα πρὸς μίαν διεύθυνσιν καὶ μοῦ ἔδειξε διὰ τοῦ
δακτύλου φωτεινὴν θαμβὴν ἄλω εἰς τὰ βάθη τοῦ
ὀρίζοντος.

Τὸ ἴδιον ὅμως ἀκριβῶς σημεῖον εἶχε προσελκύσει
καὶ τὴν ἰδικὴν μου προσοχήν, καὶ ὡς ἐξ ὁρμεμψύ-
του τὰ βλέμματά μας συνηντήθησαν.

— Τὰ φῶτα τῶν Ἀθηνῶν . . . ἐπιθύρυσεν ἐκεῖνος

Διὰ τινὰς στιγμὰς ἐμείναμεν προσηλωμένοι εἰς
τὴν λευκὴν ἐκείνην ἀνταύγειαν, τρυφεραίνονμενοι
συγκεκριμένοι ἐν τῇ ἀναμνήσει τῶν ὅτων περιέ-
κλειε δι' ἡμᾶς τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπητῆς πόλεως.

— Σάββατον ἀπόψε ! προσέθηκε σιγηλῶς ὁ νέος
ἀξιωματικός . . . καὶ εἶνε ὁ πρῶτος χορὸς εἰς τῆς
x. B. . .

Ἐμειδίασα καὶ προσέβλεψε τοὺς ὀφθαλμούς του,
ἐννοῶν ὅτι ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ ἐκεῖ κάτω ἐπάνο-
δος μόνην αἰτίαν θὰ εἶχε τὴν κομψὴν καὶ κυανόφ-
θαλμον Τανάγραν ἣτις ἔκαμε νὰ θάλλωσι εἰς τὴν
ψυχὴν του τα μυρωμένα ἄνθη τῶν εἰκοσίων ἐτῶν.

. . . Ἐνθουεῖται πέρυτι . . . τί εὐμορφα δισκε-
δάταμεν . . . διατὶ νὰ μὴν εἶνε ἡ ζωὴ ἔτσι πάντοτε
εὐτυχισμένη !

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν καὶ τοῦ ἐθλίψα συμπαθῶς
τὸν βραχίονα.

— Αἱ ! δὲν πειράζει, εἶπα . . . ἔχομεν καιρὸν ἄλ-
λοτε . . . θὰ ἔλθουν πάλιν καλαὶ ἡμέραι . . .

Ἐκεῖνος ὅμως προφανῶς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς με-
λαγχολίας του, ἐστήριξε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς πα-
λάμης καὶ ἐπλάνησε τὸ βλέμμα εἰς τὸν ζόφον τοῦ
ὀρίζοντος καὶ τῶν πυκνῶν νεφῶν.

— Οἱ ἀπόντες ἔχουν πάντοτε ἄδικον . . . ἐψυ-

θύρσει . . . καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πάντοτε ἀπόντες . . .

Προσεπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω τότε, νὰ πα-
ρηγορήσω τὴν ξανθὴν ἐκείνην κεφαλὴν ὅπου ἐν
τούτοις τόσον εὐκέλως αἱ ἀκτῖνες τῆς χαρᾶς θ'
ἀντεκαθίστων τὰς κατηφεῖς αὐτὰς σκιὰς τῆς ἐρη-
μίας καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως.

Εἶνε τις τόσον εὐ-πίφορος εἰς ἐντυπώσεις σφο-
δράς—ἀλλὰ καὶ τόσον παροδικῶς ὅταν ἔχῃ τὸ ἔαρ
εἰς τὴν καρδίαν, ἰσύλους εἰς τὸ πρόσωπον καὶ καμ-
μίαν λευκὴν τρίχα εἰς τὴν κόμην !

Θ' ἀνατεῖλῃ πάλιν μετ' ὀλίγου καιροῦ πάροδον
ἡ γλυκεῖα τῆς ἐπανάδου ἡμέρα, εἰς τὴν μορφὴν τοῦ
νεαροῦ σηματοφόρου θὰ ἐπιχυθῶν πάλιν αἱ λάμ-
ψεις τῆς εὐ-υχίας καὶ τῆς φαιδρότητος, καὶ ὅταν
τὸν ἐπανιδῶ ἀκτινοβολοῦντα ἐπὶ τῶν καταφώτων
παρκέτων τῶν χειμερίων χορῶν, μετ' ἐκλεκτὴν
ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, πόσον θὰ εἶνε μακρὰν,
μακρὰν λησμονημένα αἱ ὥραι αὐτὰ τοῦ κατηφοῦς
ταξιδίου μας . . .

Καὶ τὸ ἄδικον τῶν ἀπόντων — τὸ τόσον πικρῶς
ἀληθές ἐστὶ — δὲν θὰ καταλογισθῇ βεβαίως εἰς βάρ-
ρος τοῦ ξανθοῦ ναύτου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κομψῆς Ἀ-
θηναίας συντρόφου του.

Ἴσως δὲ καὶ κατὰ τὰς ὥρας ἐτι αὐτὰς εἰς τὰς
εὐρείας αἰθούσας τοῦ γνωρίμου ἐν τῇ λεωφόρῳ Πα-
τησίων μεγάρῳ, οἱ λογισμοὶ τῆς κόρης ἐν τῇ ἀγκά-
λῃ τοῦ ἀδιαφόρου χορευτοῦ, θὰ πετώσι μακρὰν ἐπὶ
τοῦ σκοτεινοῦ καταστρώματος, καὶ τῶν κυμάτων
τῶν μαστιζομένων ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ Σιρόκου, ὅπου
ὁ ἔφηβος τῆς καρδίας τῆς θὰ σκέπτεται μόνος αὐτήν.

* *

Τὰ ὑπέλευκα ἰστία, διαγράφοντα μυστηριώδη
ἄμαυρά τετράγωνα, ἐξηκολοῦθουν κλίνοντα καὶ ἀ-
νεγειρόμενα ὡς πετέρυγες παραδόξων φανταστικῶν
πτηνῶν, παρασυρομένων μακρὰν ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς
λαίλαπος καὶ τοῦ ἀγνώστου.

Τὰ κύματα ἐξηκολοῦθουν πλαταγίζοντα ἐπὶ τῶν
πλευρῶν τοῦ πλοίου μετ' ὑγρὸν πάφλασμα, κι' ἐνῶ
ἐκεῖνος ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν νοσταλγικῶν του ἀνα-
μνήσεων κατήρχετο εἰς τὴν στενὴν κοκέταν του
νὰ ὄνειρευθῇ τὰς παρελθούσας φωτεινὰς ἡμέρας,
ἔμεινα μόνος ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν, ἀναπνέων τὸ πλανώ-
μενον τῆς τρικυμίας πνεῦμα, ἀνολογιζόμενος τὰ
παρελθόντα εἰδύλλια τῶν ἀποθιμένων χρόνων, ὅ-
ταν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τριήρων καὶ τῶν ἐκλειψα-
σῶν πεντηκοντόρων, λησμονημένοι ἤδη ναῦται καὶ
ἐφηβοὶ ἀπόδημοι θὰ ἐρρέμβαζον κατηφεῖς τὰς ἀρμο-
νικὰς Τανάγρας, ὅσαι τοὺς ἀνέμενον ὑπὸ τὰ λευκο-
μάρμαρα τῶν ἀρχαίων οἴων περιστύλια, καὶ ὑπὸ
τοὺς σμαραγδίνους τῶν Ἀθηνῶν των οὐρανοῦς.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

